

In een van de ruimtes is er nog een originele zoldering- en muurschildering. Deze kleuren werden destijds aangebracht met natuurlijke verfstoffen zoals saffraan en dergelijke.

Deze kasba wordt momenteel gerenoveerd door vrijwilligers. Later zal het gebouw gebruikt worden als gîte.

Regelmatig ontmoeten we mensen die zich verplaatsen met een ezel. In de kleine dorpen rijden er weinig auto's. De mensen verplaatsen zich hier nog vooral te voet of met een (muil)ezel.

Heel uitzonderlijk dient er op deze tocht wat geklauterd te worden. Maar bij zo'n passage helpt iedereen, iedereen.

Een groot ooievaarsnest troont hoog boven op een gebouw. De vleugelspanwijdte van de ooievaar bedraagt 195 tot 215 centimeter. Het is een monogame broeder, maar vormt geen

paar voor het leven. Het paar bouwt een nest bestaande uit grote takken, dat soms meerdere jaren wordt gebruikt. Het vrouwtje legt elk jaar één legsel van gewoonlijk vier eieren. Beide ouders broeden om beurten de eieren en voeden ook beiden de jongen op.

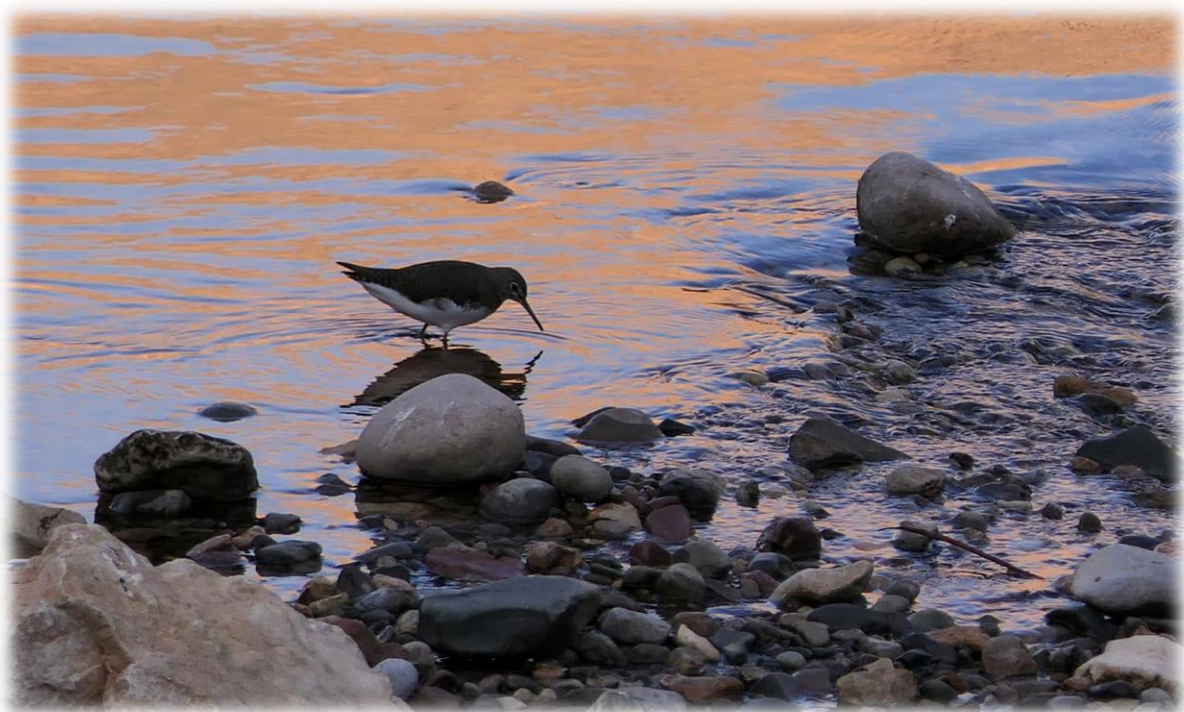

Deze opvallende vogel heeft aanleiding gegeven tot vele legendes in zijn verspreidingsgebied, waarbij de meest bekende is dat baby's worden gebracht door de ooievaar. De jongen van de

ooievaar verlaten het nest 58 tot 64 dagen na het uitkomen en worden hierna nog 7 tot 20 dagen gevoed door de ouders.

Er leven heel wat vogels in Marokko. Hier zien we een witgat. Het is een middelgrote, van boven zeer donkere steltloper van het binnenland die bij het wegvliegen altijd goed de opvallende witte stuit en staartbasis laat zien. Hij is vaak bij de kleinste plasjes te vinden maar komt zelden voor bij ons. In Duitsland is er wel een behoorlijke populatie te vinden.

Broedt vaak in oude lijsternesten. Bij opvliegen is de witte stuit en staartbasis zeer opvallend en contrastrijk. Roept dan een schel "*tju-wiét..wiet-wiet*". In Marokko is het vogeltje een wintergast.

Sijzen zijn zowel polder- als bosvogels. In polders vind je ze vooral in elzensingels, vaak samen met putters. Daar doen ze zich tegoed aan elenzaad. Acrobatisch hangend aan de

‘proppen’ laten ze zich dan goed bekijken. Op zonnige winterdagen zingen de sijen in koor. Als ze besluiten te broeden – en dat kan al in februari zijn – geven de mannetjesijen zich over aan vlinderachtige baltsvluchten onder gezang dat vol zit met imitaties van andere vogels. Ze broeden in wisselende aantallen in ons land, op basis van instroom uit het oosten.

De witte kwikstaart is een van de meest algemene broedvogels van België. Vooral op het platteland te vinden. Op erven maar ook tussen de poten van koeien, paarden en schapen in

de hoop dat die insecten of larven omhoogduwen. De witte kwikstaart beweegt voortdurend zijn staart op en neer. Broeden doen ze in schuren, nissen, onder dakpannen, maar ook in slootkanten en in de zeereep. Meestal in de menselijke omgeving.

De Iberische gele kwikstaart komt hier ook overwinteren. Deze prachtige zangvogels arriveren bij ons eind april en begin mei uit het zuiden. Dan zijn overal op velden met koeien,

paarden en schapen de kwikstaarten met hun knalgele buikjes te bewonderen. Ze broeden op de grond tussen gras, en later in de zomer, als ze aan hun tweede leg beginnen, meer in akkers.

Een blauwe flits en een fluitende roep: zo kondigt een ijsvogel zich vaak aan. Ijsvogels zijn vooral vogels van beken en rivieren met zoet, stromend water, maar broeden ook aan

stilstaand water (vooral in Nederland). Hun nesttunnel graven ze op zandige of lemige steile oeverranden. 's Winters ook te zien bij meer open en brak of zout water, op zoek naar voldoende voedsel - kleine visjes, waterinsecten en dergelijke - en ijsvrij, helder water om dat voedsel te kunnen bemachtigen.

De oleander is een rijk vertakte, bossige, 2-6 m hoge struik of boom die giftig melksap bevat in alle vegetatieve delen. De bladeren zijn leerachtig en 10-22 cm lang. De geurige bloemen

groeien in veelbloemige schermen. De bloemkroon is wit tot rozerood of geel van kleur. De vruchten zijn langwerpige, 8-18 cm lange, roodachtig bruine, rechtopstaande doosvruchten die bij rijpheid openklappen. De zaden dragen een lange, bruine haarkuif.

De oleander komt voor in het Middellandse Zeegebied, Zuid Portugal en van Iran tot in Oost-Azië. Hij komt voor op stenige gronden, overstromde oevers en in periodiek droge beekbeddingen. De oleander werd op de veldtochten van Alexander de Grote als gifplant gebruikt. De bladeren bevatten een groot aantal giftige verbindingen, waaronder olendrine en neroside. Deze glycosiden werken op het hart, maar minder sterk dan de glycosiden uit vingerhoedskruid. In India en Sri Lanka komen opzettelijke zelfvergiftigingen geregeld voor.

In de geneeskunde vindt het geen toepassing. Vijftig gram van de plant zou voldoende zijn om een paard te doden.

Hier zien we een duidelijk voorbeeld van de manier waarop men hier een dakbedekking maakt.

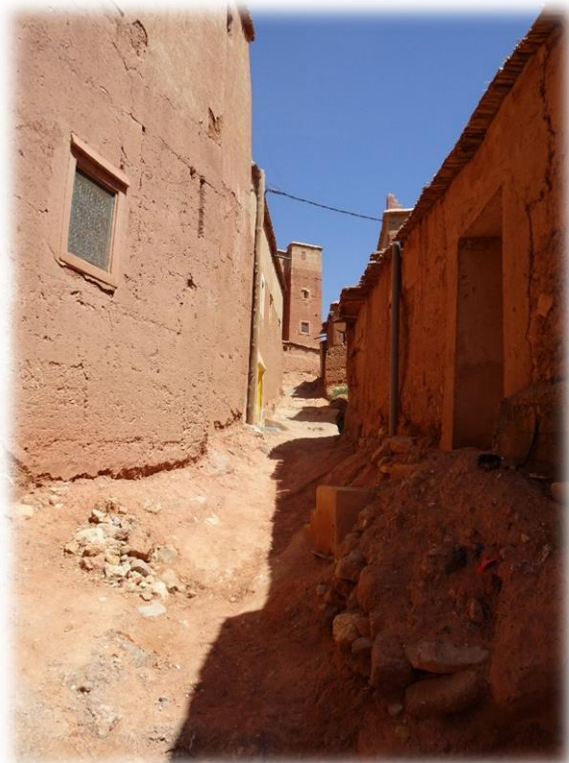

De meeste bamboesoorten bloeien zelden, maar sommige jaarlijks, waarbij elke afzonderlijke plant niet vaker dan eens per drie jaar bloeit. Ook zijn er soorten waarbij planten in beperkte clusters tegelijk bloeien.

Spectaculair en bekend zijn soorten die zeer zelden bloeien en dan in een aantal gevallen wereldwijd afsterven. Tussen twee bloeiperiodes kan zelfs meer dan 150 jaar zitten. Als zo'n

plant bloeit, dan bloeit hij in een groot gebied, soms zelfs zo groot als een continent of groter. Hoe al die planten 'weten' dat ze tegelijk moeten bloeien stelt biologen nog steeds voor een raadsel. Na de bloei vindt massale achteruitgang en afsterving van bamboe plaats. Bamboe is de voornaamste voedselbron van de reuzenpanda die het moeilijk kan krijgen als in zijn leefgebied een belangrijke bamboesoort gaat bloeien.

Het rotsachtige landschap, dat zich uitstrekt van de Atlas naar de woestijn, zou slechts een hoop stenen zijn zonder het water uit de bergen. Dankzij dit water zijn er oases en talrijke

dorpjes waar men de grond kan bewerken. Het gebied is een labyrint van valleien en kloven waar de landbouw nog de belangrijkste activiteit is.

Marokko is een van de belangrijkste leveranciers van rozenwater voor de Franse parfumindustrie. De Rosa Damascena zijn hier door de bedevaarders vanuit Damascus geïntroduceerd.

Alles wordt hier nog op de oude manier gedaan, ook het bewerken van het land.

Een kudde schapen en geiten nemen de gehele weg in beslag. Een schaap kan een leeftijd van 15 tot 20 jaar halen, maar dit komt in de praktijk zelden voor: meestal worden ze veel eerder

geslacht. Op hoge leeftijd verliest een schaap zijn tanden en kiezen waardoor het niet meer goed kan eten. Die gebruiken ze om gras en kruidachtigen af te snijden, met een beweging zoals een tondeuse. Het grazen gaat dus heel anders dan bij de koe die het gras met zijn tong lostrekt. Een schaap eet daarom veel korter gras dan een koe, en een boer kan wel eerst koeien in een wei zetten en daarna schapen, maar nooit andersom.

Een wasmachine of droogkast kennen ze hier niet. De was wordt door iedereen (enkel vrouwen) gedaan in de rivier.

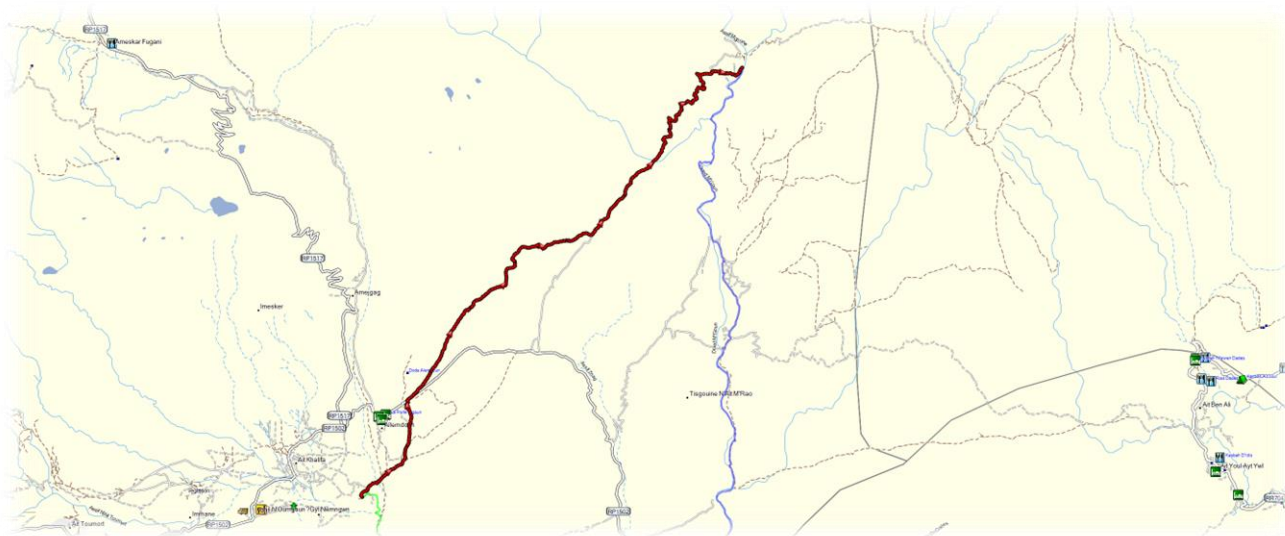

We zitten in een mooie gîte. De eigenaar ervan is gehuwd met een Belgische. Tot zonsondergang kunnen we buiten zitten. Onze kok zorgt voor thee en koekjes en uiteraard ook voor ons avondeten.

Maandag 11 november 2024

- Van : Rbat (1758 m)
- Tot : Aguerzaga (1760 m)
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 6 uur

Onze ezeldrijvers maken zich klaar om te vertrekken.

Een muildier is een kruising tussen een paardenmerrie en een ezelhengst. Een muilezel is een kruising van een ezelin met een paardenhengst.

Tientallen kleine visjes zwemmen in het water.